

preuzeto s hrt.sport.hr

Zadnjih dana mogli smo pročitati dva članka o sadašnjosti i budućnosti hrvatske i ostalih reprezentacija nakon Olimpijskih igara u Tokiju. Iako je u nedostatku utakmica vjerojatno dosadno to ne suspendira i potrebu da članci budu bar blizu činjeničnog stanja.

Izbornik Tucak je izjavio:

„Mi smo jedna od rijetkih reprezentacija koja uistinu ima pravo gledati svjetlo u blisku budućnost, nakon Igara u Tokiju. Niti jedna reprezentacija nema takvu poziciju kakvu imamo mi! Niti jedna reprezentacija neće raditi tako malene promjene poput nas, bilo tko da sutra bude na klupi hrvatske reprezentacije.“

Već je i ranijih godina, recimo 2017 nakon SP-a izbornik Tucak imao slične objave koje su blago rečeno upitne. I koje smo komentirali u [ranijem tekstu](#) .

Analizu budućnosti Hrvatske reprezentacije je jako dobro napraviti **uspoređujući Rudićevo i Tuckovo nasljeđe** . Da se nisu odgodile Olimpijske igre obojica bi imali po 10 velikih natjecanja, a situacija je slijedeća:

Ivica Tucak 9 natjecanja: zlato (1), srebro (2), bronca (3), 4.mjesto (1), 5.mjesto (1), 7.mjesto (1)

Ratko Rudić 10 natjecanja: zlato (3), bronca (2), 4.mjesto (2), 6.mjesto (1), 7.mjesto (1), 9.mjesto (1)

Prvi i osnovni cilj je osvajanje nekog natjecanja. Drugo i treće mjesto znači da si u prvom redu gubitnika. U nekom kontinuitetu uspjeha, osvajanja velikih natjecanja, i osvajanje druge dvije medalje može biti zadovoljavajuće. Ali **samo jedna zlatna medalja od 9 velikih natjecanja je veliki podbačaj.** Posebice što niti jednom u preostalih 8

nismo bili ni blizu. Srebrna medalja se čini jako blizu,

[ali ako finale izgubimo sa 11:4](#)

i to bude potpuno realan rezultat, onda nismo bili blizu zlata čak ni ako smo na postolju odmah do. U drugom navratu kad smo osvojili srebro čak smo se sramotili na Olimpijskim igrama puštajući utakmicu Francuzima kako bi što kasnije izgubili od Srbije.

Vratimo se malo na 2004. godinu. Ratko Rudić došao je na mjesto izbornika Hrvatske reprezentacije nakon Olimpijskih igara u Ateni. Situacija je bila sve samo ne dobra. Nakon debakla za debaklom (10. mjesto u Ateni na OI, 9. mjesto na SP-u, 8. mjesto na SP-u prije toga, kao i 7. mjesto na OI u Sydneyu, na dva EP-a drugo i četvrto mjesto) manje više svi stariji igrači su izgubili volju i želju igranja za reprezentacijom tako da je Rudić na svom prvom velikom natjecanju imao slijedeći sastav:

SP 2005 Montreal – 4.mjesto (prosjeak godina 24.77)

Golmani: Pavić (**1 – 23 godine**) i Volarević (28 god)

Sidruni: Hinić (29 god) i Pavlović (25 god)

Bekovi: Burić (25 god), Bušlje (**1 – 19 godina**) i Komadina (27 god)

Vanjski: Primorac (25 god), Vranješ (28 god), Bošković (**1 – 22 godine**), Antonijević (**1 - 20 godina**),
Dogaš (28 god),
Franković (23 god)

* crveni: zadnji nastup

* plavi: debitantski nastup

Vidimo da nitko nije imao 30 godina, uveo je Pavića, Bušlju, Boškovića i Antonijevića. U odnosu na prethodno razdoblje umirovili su se Elvis Fatović, Kobeščak i Šimenc (Štritof je odigrao još jedno natjecanje), a Barać, Smodlaka i Vićan su izgubili volju i želju da ih se šamara i vratili se nakon što su propustili prve dvije Rudićeve sezone. Odmah iduće natjecanje uvodi i Jokovića, Markovića i Muslima.

Zanimljivo je vidjeti kada su igrači pod Rudićem debitirali na velikim natjecanjima i onda s iznimkom Antonijevića godinama igrali za reprezentaciju:

Joković, Muslim i Sukno – 18 godina

Bušlje – 19 godina

Antonijević – 20 godina

Marković i Buljubašić – 21 godina

Bošković – 22 godine

Pavić i Obradović – 23 godine

Dobud – 24 godine

Neki bi i prije, ali Dobud je morao pričekati umirovljenje Smodlake, Bošković je studirao u Splitu i kalio se u Jadranu nekoliko sezona, a i Rudić je njega i Pavića ubacio u momčad čim je preuzeo reprezentaciju.

Rudić je počeo sve graditi praktički od nule. Nakon 2 godine privolio je i starije igrače da se vrate i svorio momčad koja je osvojila 3 zlatne medalje. Kad je odlazio nakon OI u Londonu 2012 situacija koju je ostavio bila je ovakva:

Josip Pavić 1982 (1. mjesec) – 31 godina (9 velikih natjecanja). Debitirao s 23.

Nikša Dobud 1985 (8. mjesec) – 28 godina (5 velikih natjecanja). Debitirao s 24 godine.

Andro Bušlje 1986 (1. mjesec) – 27 godina (svih 10 natjecanja). Debitirao s 19.

Ivan Buljubašić 1987 (10. mjesec) – 27 godina (5 velikih natjecanja). Debitirao s 21 godinom.

Maro Joković 1987 (10. mjesec) – 27 godina (8 velikih natjecanja). Debitirao s 18.

Paulo Obradović 1986 (3. mjesec) – 27 godina (5 velikih natjecanja). Debitirao s 23.

Sandro Sukno 1990 (6. mjesec) – 23 godine (6 velikih natjecanja). Debitirao s 18.

Petar Muslim 1988 (3. mjesec) – 25 godina (5 velikih natjecanja). Debitirao s 18.

Damir Burić 1980 (12. mjesec) – 32 godine (svih 10 velikih natjecanja). Debitirao s 23 god u Roje

Miho Bošković 1983 (1. mjesec) – umirovio se sa 29 god (Savez, točnije Perica Bukić ga napao u novinama jer je tražio odmor jedno ljeto), svih 10 velikih natjecanja s Rudićem. Debitirao s 22.

Samir Barać 1973 (11. mjesec) – igrao 7 velikih natjecanja pod Rudićem, umirovio se s 38/39 god.

Igor Hinić 1975 (12. mjesec) - igrao 7 velikih natjecanja pod Rudićem, umirovio se s 36/37 god.

Franjo Vićan 1976 (1. mjesec) – igrao 4 velika natjecanja pod Rudićem, umirovio se s 36/37 god.

Pavo Marković 1985 (4. mjesec) – debitirao s 21. Umirovili ga s 23. Igrao 4 velika natjecanja.

Franjo Paškvalin 1984 (11. mjesec) – debitirao s 26, igrao 2 velika natjecanja.

Srđan Antonijević 1985. – debitirao s 20, igrao 3 velika natjecanja.

Godine prvih 9 igrača u zagradama su one koje su imali na prvom natjecanju pod Tuckom. Reklo bi se, savršena situacija. Imaš najboljeg golmana na svijetu u najboljim godinama, imaš možda i najboljeg igrača u povijesti koji je prošao već 6 natjecanja i očekuje te još 10ak godina njegove top igre. Plus, on dodatno suigrače čini boljima. Imaš svjetske klase na svim pozicijama, Dobud, Joković, Obradović i Bušlje su u top 3 igrača na svojim pozicijama. Dobio si postavu:

Pavić (31)

Muslim (25)

Dobud (28)

Jol

Sukno (23)

Obradović (27)

Bušlje (27)

Trebaš popunit klupu s igračima koji će u narednom periodu stasati uz ove gore. Imaš Pava Markovića koji je već bio dio ove momčadi, imaš Vrlića, Premuša i Lončara da izabereš drugog sidruna. Imaš Bijača. Imaš svjetske prvake U20 kojima je sam Tucak bio izbornik gdje možeš zagrabit i od njih stvorit nove superkvalitetne reprezentativce. Naravno, ako si tamo već napravio kvalitetnu selekciju.

Ali je [problem kad već u tom uzrastu, do 20 godina](#) , ne biraš po kvaliteti nego po stranačkim i rodjačkim vezama pa **jedan Marko Bijač,**

iako na pripremama nije ne samo prvi golman, nego nije uopće u kadru

. Ako se ne sjećate Selem i Jukić su „bili bolji“ od njega. Tako da je teško reći da je Tucak uveo Bijača u reprezentaciju, to je prije bila neminovnost jer je teško ignorirat najboljeg golmana na

svijetu koji se stalno dokazuje u ponajboljem klubu. Ali, eto Jug mu je riješio pitanje drugog golmana i kasnije na duži period i prvog.

Za drugog sidruna, opet po istim „stranačkim i rodjačkim vezama“, izabrao je Paškvalina (iako istini za volju i Rudić je njega pretpostavio boljima). Lončara je na prvo natjecanje vodio kao trećeg beka koji je onda uskakao i na drugog sidruna u zahtjevnijim utakmicama. Paškvalina je vodio na još jedno natjecanje, a kasnije čak probao i sa Pavlovićem sa 36 godina iako je prethodno igrao polurekreativno nekoliko sezona. **Između Vrlića, Premuša i Lončara izabrao si Paškvalina!?**

Sudbina nam je vratila s suspenzijom Dobuda u travnju 2015. koji te bio u najboljim godinama, možda i najbolji sidrun na svijetu i još k tome mogao igrati po 3 četvrtine po utakmici.

Po novinama se razvlačilo Boškovića i Burića koji su nakon 8 godina neprekidnog igranja željeli jedno slobodno ljeto. Bošković se nije više vratio u reprezentaciju, a Tucak je na desnu stranu prvo uveo Šetku sa 27 godina koji je bio tu negdje blizu reprezentacije i ranijih godina. Ali dao je priliku još jednom sinu, Živkoviću. Ipak, čak 3 natjecanja, pa čak i na Olimpijskim igrama u Rijju, desnu stranu okupirao je Petković kojega je s 29 godina uveo u reprezentaciju. **Uz puno više sreće, nego pameti, dobili smo Xavija Garciju**

(novi trener Pro Recca Hernandez ga nije više želio u Španjolskoj reprezentaciji i s 32 godine debitira za Hrvatsku) i zadnje 4 godine riješili problem desne strane.

Jedini igrač kojega je Tucak gurao u reprezentaciji bio je **Luka Bukić. Vidimo da ga je nazivao suhim zlatom**

. Debitirao je s 19 i igrao 5 natjecanja u nizu. Na niti jednom nije opravdao poziv. Iza toga je sam zatražio da ga se ne poziva do povratka ove godine na EP-u u Budimpešti. Recimo, Petkovića i Bukića je pretpostavio Anti Vukičeviću kojega nije vodio u Rio na Ol.

Osim toga **posvađao se s Paulom Obradovićem** koji ne samo da je klasni igrač, među najboljima na svijetu, nego je i još vođa i pobjednik. Zadnje natjecanje bilo mu je 2015. SP u Kazanu s 28 godina. Uoči Ria iduće godine Tucak ga je potjerao (skupa sa Suknom kojega je

vratio) i nikad ga više nije pozvao. Muslima je zadnji put koristio na istom natjecanju i s 27 ga se umirovilo iz reprezentacije.

Često puta sam ponavljao da je **zločin prema hrvatskom vaterpolu i samom Sandru Suknu što je pune 4 godine potrošio umjesto u borbi za zlatne medalje**

sa tada nevjerojatno moćnom Srbijom, na igranje s Bukićem, Petkovićem, Živkovićem, Paškvalinom, Pavlovićem, Ivanom Milakovićem... Ali pogledajte još jednom gore, postavu Hrvatske koju mu je Rudić ostavio, i dodajte joj Bijača, Vrlića, Lončara, Vukičevića, Markovića, Burića... i razmislite jesmo li iza Londona pa do Ria mogli uzeti neko zlato i na svim ostalim natjecanjima biti u igri do zadnjeg napada? I onda nam se opet sudbina nasmijala u lice i Sandro Sukno je sa samo 27 godina morao završiti karijeru. Na tom zadnjem natjecanju je u svom labuđem pjevu, i jedinoj zlatnoj medalji zadnjih 8 godina odveo Hrvatsku do pobjede (i to nakon što je zbog loma prsta propustio čitave pripreme). Jasno,

[vaterpolo je najkolektivniji sport](#)

pa je i činjenica da smo umjesto Bukića i Petkovića i još nekoga takvog, u sastavu imali Xavija, Fatovića i Vukičevića.

I sad dolazimo do onoga što Tucak naziva svjetlom budućnošću i najboljom pozicijom na svijetu. Nakon Tokija situacija će bit slijedeća:

Andro Bušlje 1986 (1) – svih 9 velikih natjecanja + svih 10 pod Rudićem – 35 god nakon Tokija

Maro Joković 1987 (10) – 9 velikih natjecanja + 8 pod Rudićem – 34 god nakon Tokija

Luka Lončar 1987 (6) – svih 9 velikih natjecanja, uveo ga Tucak – 34 nakon Tokija

Josip Vrlić 1986 (4) – 3 natjecanja, debitirao s 32 godine – 35 nakon Tokija.

Xavi Garcia 1984 (1) – 5 velikih natjecanja, debitirao s 32 godine. 37 god nakon Tokija.

Sve da i netko od njih ostane, a svi su nositelji igre, teško je očekivati da s toliko godina, s toliko neprestanih sezona, bez slobodnog ljeta, u pogonu mogli i dalje igrati ne samo s jednakim motivom, nego i s približnim fizičkim i ostalim mogućnostima kao kad su imali 10 godina manje. Zaslужili su otići dok su još moćni. Tucak, znači, ostavlja u budućnost ovakvu postavu:

Bijač (30)

Bukić (27)

?

?

Fatović (24)

Miloš (27)

Macan (28)

Marko Bijač 1991 (1. mjesec) – svih 9 natjecanja, debitirao s 22 godine. – 30 god

Luka Bukić 1994 (4. mjesec) – 6 natjecanja, debitirao s 19 godina. – 27 god

Loren Fatović 1996 (11. mjesec) – 4 natjecanja, debitirao s 20 godina. – 24 god

Marko Macan 1993 (4. mjesec) – 6 natjecanja pod Tuckom. Debitirao s 22 godine. – 28 god

Lovre Miloš 1994 (4. mjesec) – 3 natjecanja, debitirao s 24 godine. – 27 god

Nemamo riješene čak dvije pozicije u prvoj postavi. A i ako pogledamo ovih 5 i recimo Sukna, Jokovića, Obradovića, Bušlju i Pavića (možemo i Dobuda tu ubacit) nije baš jako teško zaključiti tko je nakon 2 ciklusa ostavio bolju situaciju. Samo Bijač i Pavić mogu u istu rečenicu, a ponavljam još jednom, Tucak Bijača s 20 godina, nije smatrao ni za jednog od dva najbolja golmana u svojoj generaciji. To je stvarno nevjerovatna sramota.

Imamo pokriveno još neke pozicije:

Ivan Marčelić 1994 (2. mjesec) – 4 natjecanja, debitirao s 23 godine. – 27 god

Hrvoje BeniĆ 1992 (4. mjesec) – 2 natjecanja pod Tuckom, debitirao s 27 godina. – 29 god

Ante Vukićević 1993 (2. mjesec) – 5 velikih natjecanja, debitirao s 22 pa preskočio Ol. – 28 god

Sam Tucak kaže:

„Mi smo jedna od rijetkih reprezentacija koja uistinu ima pravo gledati svjetlo u blisku budućnost, nakon Igara u Tokiju. Niti jedna reprezentacija nema takvu poziciju kakvu imamo mi! Niti jedna reprezentacija neće raditi tako malene promjene poput nas, bilo tko da sutra bude na klupi hrvatske reprezentacije. Zato jer će svatko poštovati ovo što je sada trend. Mi smo napravili ogroman posao uvođenjem puno mladih igrača. Počevši od vratara Bijača i Marčelića, do lijeve strane Vukićevića, Fatovića i Bukića, bekova Macana, Benića, da ne nabrajam dalje i Burića i mlađe. Desno imamo Miloša. Centri sigurno mogu izdržati još koju godinu, plus mladi Lozina koji "kuca" potpuno opravdano na vrata. Prema meni dakle, niti jedna reprezentacija na svijetu nema takvu budućnost kakvu ima hrvatska reprezentacija! “

Ostajemo bez Bušlje, Jokovića i Xavija, 3 igrača iz prvih 7 od kojih jedan sam pola utakmice igra beka, a druga dvojica bar 80% vremena drže obje pozicije na desnoj strani. Sve i da oba sidruna ostanu, netočno je reći da su to malene promjene. Čak i u usporedbi s drugim reprezentacijama. Imamo samo Bijača kao svjetsku klasu. **Veličina trenera je u uspjesima koje ostvaruje i u onome što ostavlja iza sebe. Tucak je podbacio u oba slučaja**

. Niti je najveću generaciju hrvatskog vaterpola pretvorio u pobjedničku niti je iza sebe ostavio veličine koje bi u idućim godinama trebale ostvariti dominaciju. Ili sam možda u krivu, i mi ćemo biti ti koji će u narednom periodu osvojiti većinu velikih turnira i za to će biti zaslužni ovi igrači koji su u proteklih 8 godina promovirani u nositelje igre reprezentacije?